

Še govorim

“Ko bi danes poslušali njegov glas, ne zakrknite svojih src”
(psalm 95)

Ko sem se peljal mimo domače cerkve, sem opazil rdeč napis, na katerem je bila natisnjena samo rdeča vejica. Moj prijatelj duhovnik mi je razložil, da je ta vejica del kampanje, ki nosi naslov: Bog še vedno govori. Po smrti svoje žene Gracie Allen je mož med njenimi zapiski našel tale citat: “Nikoli ne napiši pike tam, kamor je Bog postavil vejico.

Pogosto se definiramo – kot posamezniki ali kot organizacija – z dokumenti, dogmami, doktrinami, ki jim imamo za nespremenljive – z ustavo, s pismi, s katekizmom. In ko prepevamo: “Ko bi danes poslušali njegov glas” se ne obremenjujemo preveč s tem, da bi zakrknili svoja srca, ker je večina od nas prepričanih, da vemo, kaj bo Bog rekel, in, to ni presenetljivo, se Božje sporočilo popolnoma ujema z našim malim, prijetnim pogledom na svet.

Bog je obljubil, da bo obudil preroke, a ljudje, ki govorijo v Božjem imenu, so horda - tako kot zvezde na televizijskih pogovornih šovih. Ne strinjajo se. Koga izmed njih naj poslušamo? Če smo brez predsodkov, poslušamo najprej enega, potem drugega in tako naprej, dokler nas ne boli glava. Nič čudnega torej, da nam je vseč gotovost – samo ne vedno gotovost nekoga drugega. Všeč so nam trditve (tudi če se morda definiramo z besedami: Živi in pusti živeti – ni gotovih trditve!) V kakršnemkoli trenutku se že nahajamo, se nam zdi, da bo vedno tako – naša sreča, naša žalost, naša lakota, naša sitost, naša jeza, naša naklonjenost, naše zdravje, naša bolezen, naše materialno obilje, naše pomanjkanje, naša osamljenost ali prisotnost našega ljubelega.

Vendar Bog še vedno govori. Poišči moč v dobrih trenutkih in bodi močan v težkih, saj vendar veš, da nič ni večnega, razen kreposti, o katerih piše sveti Pavel, to pa so: vera, upanje in ljubezen.

Mislim, da večina izmed nas, ki delamo v Cerkvi, lahko med prijatelji in sorodniki našteje veliko “bivših” vernikov in še več tistih, ki so verniki le približno. Pravi Jezusov nauk je preglasil svet – ali, kar je še bolj žalostno, hrup skupnosti, v katero smo prišli ta nauk poslušat. To razumem. Veliko je takih dni, ko bi, če ne bi bilo potrebno voditi pevskega zbora ali peljati otroke k sveti maši, bil tudi meni potreben razmislek, če je to res Cerkev, v kateri želim biti. In vem po pripovedovanju številnih, da tako razmišljajo mnogi.

Nekaterim je dana jasnost, da vztrajajo brez dvomov. Nekaterim je jasno, da se sprašujejo in odidejo. Marsikdo pa ostane kljub dvoumnosti – živi in slavi sredi skupnosti, popolnoma zavedajoč se njene nepopolnosti, nedoslednosti, celo hinavščine.

Cerkev je naš dom in ne bi ga zapustili, kakor tudi ne bi šli živeti v drugo državo (to je že bila moja misel) ali ne bi mogli reči: "Nasvidenje!" svoji družini (kdo ni že kdaj pomislil na to?).

Sem nas je Bog postavil – v to družino, v to deželo, v to Cerkev. Poiskati smisel, slišati Boga v tem kontekstu je najboljša stvar, kar jo lahko nstorimo. Čeprav vemo, da nekateri slišijo Boga, kako jim pravi: “Pojdi ... vse bo uredi ... jaz bom vedno s teboj ... še bom govoril.”

avtor: P. B. Shortal

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>